

ECLI:NL:CRVB:2012:BW2934

Instantie	Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak	17-04-2012
Datum publicatie	18-04-2012
Zaaknummer	10-3917 WWB
Rechtsgebieden	Bestuursrecht Socialezekerheidsrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	Het college heeft de aanvraag om een borgstelling voor een kredietverlening door de Kredietbank Walcheren terecht afgewen. De aanvraag is door het college terecht aangemerkt als aanvraag om bijzondere bijstand ter aflossing van een schuldenlast. Aangezien appellant geen verzoek heeft gedaan om verlening van een saneringskrediet voldeed hij reeds daarom niet aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 49, aanhef en onder b, van de WWB. Dat betekent dat het college niet bevoegd was om in afwijking van 13, eerste lid, aanhef en onder f (oud) van de WWB appellant bijzondere bijstand in de vorm van een borgtocht te verlenen.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl JWWB 2012/104

Uitspraak

10/3917 WWB

Centrale Raad van Beroep

Meervoudige kamer

U I T S P R A A K

op het hoger beroep van:

[appellant], wonende te [woonplaats] (appellant),

tegen de uitspraak van de rechtbank Middelburg van 3 juni 2010, 09/166 (aangevallen uitspraak),

in het geding tussen:

appellant

en

het college van burgemeester en wethouders van Terneuzen (college)

Datum uitspraak: 17 april 2012

I. PROCESVERLOOP

Appellant heeft hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken aan de Raad gezonden.

De zaak is ter behandeling aan de orde gesteld op 6 maart 2012. Partijen zijn niet verschenen.

II. OVERWEGINGEN

1. De Raad gaat uit van de volgende in dit geding van belang zijnde feiten en omstandigheden.

1.1. Appellant ontvangt sedert 1 januari 1978 een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO).

1.2. Appellant heeft op 12 augustus 2008 bij het college een aanvraag ingediend om een borgstelling voor een kredietverlening door de Kredietbank Walcheren. Het college heeft deze aanvraag opgevat als een aanvraag om bijzondere bijstand op grond van de Wet werk en bijstand (WWB) ter aflossing van een schuldenlast en deze bij besluit van 2 september 2008 afgewezen onder verwijzing naar artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, en artikel 49, aanhef en onder a, van de WWB.

1.3. Bij besluit van 12 januari 2009 (bestreden besluit) heeft het college het bezwaar tegen het besluit van 2 september 2008 ongegrond verklaard.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep tegen het bestreden besluit ongegrond verklaard.

3. Appellant heeft zich in hoger beroep gemotiveerd tegen de aangevallen uitspraak gekeerd.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Het college heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat appellant op 12 augustus 2008 een aanvraag heeft gedaan om bijzondere bijstand ter gedeeltelijke of volledige aflossing van een schuldenlast. Anders dan appellant aanvoert, betekent de omstandigheid dat hij niet om geld maar om een borgstelling heeft gevraagd niet dat van een aanvraag om bijzondere bijstand geen sprake is. Bijstand kan immers in diverse vormen worden verleend, namelijk om niet, in de vorm van een geldlening of borgtocht of in natura. Artikel 48 en volgende van de WWB geven regels over de vorm van de bijstand.

4.2. Ingevolge artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, van de WWB, zoals dat artikel luidde ten tijde hier van belang, heeft degene die bijstand vraagt ter gedeeltelijke of volledige aflossing van een schuldenlast en die overigens bij het ontstaan van de schuldenlast, danwel nadien, beschikte of beschikt over de middelen om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien, geen recht op bijstand.

4.3. Bij het ontstaan van de schuldenlast, danwel nadien, beschikte appellant over de middelen om in de noodzakelijke kosten van het bestaan te voorzien. De omstandigheid dat op zijn WAO-uitkering vanaf oktober 2007 tot en met mei 2008 tot een te hoog bedrag beslag is gelegd omdat de gerechtsdeurwaarder de beslagvrije voet niet juist had berekend, doet daaraan niet af. Immers vóór oktober 2007 en vanaf juni 2008 beschikte appellant wel over een inkomen waarmee hij kon voorzien in de noodzakelijke kosten van het bestaan. Bovendien heeft de gerechtsdeurwaarder naar aanleiding van de bezwaren van appellant de beslagvrije voet met terugwerkende kracht aangepast en het teveel betaalde aan appellant terugbetaald. Het voorgaande betekent dat artikel 13, eerste lid, aanhef en onder f, van de WWB een beletsel vormde voor verlening van de door appellant gevraagde bijzondere bijstand.

4.4. In artikel 49, aanhef en onder a, ten eerste, van de WWB, zoals dat artikel luidde ten tijde hier van belang, is bepaald dat in afwijking van artikel 13, eerste lid, onderdeel f, (oud) van de WWB, het college

bijzondere bijstand kan verlenen in de vorm van een borgtocht, indien het verzoek van de belanghebbende tot verlening van een saneringskrediet is afgewezen vanwege diens beperkte mogelijkheden tot terugbetaling en de borgtocht noodzakelijk is om de krediettransactie alsnog doorgang te doen vinden door een gemeentelijke kredietbank als bedoeld in de Wet financieel toezicht.

4.5. Appellant heeft zich in november 2007 gewend tot de Stichting Maatschappelijk Werk Zeeuws Vlaanderen (stichting) en verzocht om bemiddeling danwel hulp bij het verkrijgen van een lening bij de kredietbank. De stichting heeft het verzoek van appellant opgevat als een verzoek om een schuldsanering tot stand te brengen en heeft appellant in mei 2008 een contract voorgelegd waarin de wijze van schuldhelpverlening en de voorwaarden van de hulpverlening waren opgenomen. Appellant heeft dit contract niet ondertekend omdat de aangeboden hulp niet aansloot bij zijn hulpvraag. Vervolgens heeft appellant contact gelegd met de Kredietbank Walcheren en om een lening verzocht. Dit verzoek betrof geen verzoek tot verlening van een saneringskrediet. De Kredietbank Walcheren wilde appellant wel een krediet verstrekken op voorwaarde dat de gemeente Terneuzen zich hiervoor borg stelt. Aangezien appellant geen verzoek heeft gedaan om verlening van een saneringskrediet voldeed hij reeds daarom niet aan de voorwaarden voor toepassing van artikel 49, aanhef en onder b, van de WWB. Dat betekent dat het college niet bevoegd was om in afwijking van 13, eerste lid, aanhef en onder f (oud) van de WWB appellant bijzondere bijstand in de vorm van een borgtocht te verlenen.

4.6. Gelet op hetgeen onder 4.1 tot en met 4.5 is overwogen heeft het college bij het bestreden besluit de afwijzing van de aanvraag van appellant van 12 augustus 2008 terecht gehandhaafd. Dat appellant, zoals hij stelt, de betreffende schulden niet moedwillig heeft veroorzaakt, maakt dat niet anders. Ook hetgeen appellant in hoger beroep heeft aangevoerd over de wijze waarop de stichting zijn hulpvraag heeft behandeld leidt niet tot een ander oordeel. De Raad komt tot de conclusie dat het hoger beroep niet slaagt, zodat de aangevallen uitspraak voor bevestiging in aanmerking komt.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

III. BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep;

Recht doende:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Deze uitspraak is gedaan door R.H.M. Roelofs als voorzitter en J.J.A. Kooijman en Y.J. Klik als leden, in tegenwoordigheid van V.C. Hartkamp als griffier. De beslissing is uitgesproken in het openbaar op 17 april 2012.

(get.) R.H.M. Roelofs.

(get.) V.C. Hartkamp.

HD